

FOAIA POPULARA

PUBLICAȚIE SEPTEMANALĂ

DIRECTOR : ILIE IGHEL DELEANU
 REDACȚIA : Str. Doamnei, 20. București

ABONAMENTUL: 5 lei pe an în toată țara
 ANUNCIURI: 50 bani rîndul pe pagina 8-a

O INTAMPLARE FATALA

SAU

NĂZBÎTIILE RAZEI ROENTGEN

Fluturescu, încântat de farmecele viitoare² lui, a mers într-o zi la fotograf ca să 'i facă o copie de pe originalul mult adorat.

— Să 'mi faci o fotografie după ultima invențiune a artei, zise Fluturescu fotografului. Nu mă uit la preț, ori-cât va costa, pune-ți tot talentul ca să reușescă. Imediat ce-ai făcut clișeul, te rog să 'mi-l arăți; voesc să ved proba.

— Ultima invențiune a artei? Care e alta, se gândi fotograful, de cât aplicarea razelor Roentgen. Și invitând clienta în camera de fotografiat începu preparativele. După vre-o 10, minute de așteptare, fotograful eși cu clișeul...

— Cerule! ce ved! exclamă Fluturescu, primind clișeul ce i 'l arătă fotograful.

În adevăr, pe sticla ce acesta i 'l prentință, se arăta un spectacol oribil!

Frumoșa sa viitoare, fotografiată cu razele Roentgen, indiscretele raze care dă pe față toate misterele, avea picioarele strâmbe, da, cu desăvârșire strâmbe.

În disperarea ex-viitoarei, victimă a palavragielor raze Roentgen, Fluturescu 'și a luat pălăria căzută jos de emoțiune, bastonul și... a plecat.

SEPTĂMĂNALE.

Serbarea de la 11 Iunie.— 50 ani se împlinesc Joi 11 Iunie, de când pe câmpul Filaretului se pregătea o altă epocă pentru mult încercata țară românească: se punea prima piatră a unei erî de libertate, frățietate și egalitate.

Ceea ce a însemnat pentru Franța 1789, este pentru noi Români 1848, —ba încă, cu drept am putea zice, acest an are o însemnătate mai deosebită, căci a fost mișcarea care ne-a scăpat și de cnutul rusesc și de privilegiile boerești.

Această mișcare a avut o influență puternică asupra întregii dezvoltări a țerei noastre. Ea a sgduit din temelie vechea și putreda organizațiune, a aruncat în noaptea întunecoasă de unde eșise, o alcătuire false și nepotrivită spiritului nostru, pentru a ne aduce la adevărata viață națională, la înălțimea țărilor civilizate din apusul Europei.

Serbătorind aniversarea acelei zile vom serbători însuși aniversarea unei jumătate de secol de la începerea adevăratei civilizațiunii a țerei noastre, vom serbători cea mai mare zi din viața poporului nostru: ziua desrobirei sale.

Țara întreagă trebuie a lua parte la acea festivitate. Pe câmpul Filaretului, ascultând discursurile oratorilor, inimele tuturor vor tresări, buzele vor rosti o rugăciune pentru cei cari au luat parte la mișcare și cari nu mai sunt, iar vii și într'o luminoasă aureolă, vor apare imaginile acelora cari au fost în capul marelui mișcări.

«Foaia Populară» va apare cu această ocaziune într'un număr festiv.

Pe lângă numeroase ilustrațiuni și portrete ale oamenilor din aceea epocă, vom da mai multe articole asupra mișcării din 1848, datorite unor pene cunoscute.

E, de altfel, o datorie care se impune fie-cărui român și celor cari cugetă românește, a se manifesta în asemenea mărețe zile.

IULIA B. P. HAȘDEU

LILIAÇ ALB

În păduricea întunecoasă am rupt o ramură de liliac alb. Ce să fac cu ea? S'o dau mult iubitei Paulina.

I am dat ramura și i-am zis: «O! mult iubita mea, ia acest liliac alb; el e mai puțin alb de cât tine. Parfumul lui ce l'ai mirosit pe ascuns, e mai puțin plăcut de cât suflarea ta». Ea a luat ramura și a pus-o într'un vas pe fereastră ei.

Și acum ividiez această ramură de liliac alb și aș dori să fie la locul ei. Am văzut pe mult iubita-mi sărutând-o, pe ascuns.

Ah! scumpă sărutare de ce nu ești pentru mine.

În păduricea întunecoasă am cules o ramură de liliac alb.

DE LA SOLCA

PLANETA MARTE

Zeul Marte, în vechime era zeul războiului; planeta ce poartă același nume, are o culoare roșie ca a focului și a sângelui, ceea ce justifică numirea ce poartă.

Această planetă, de și e la respectabila distanță de 225 milioane kilometri de parte de soare, prin urmare departe de pământ cu 77 milioane kilometri, totuși o vedem strălucitoare ca o stea de prima mărime.

Trecem peste timpurile când se studia această planetă cu ajutorul lunetelor neperfecționate, vom da detalii asupra ei, după cum e cunoscută azi de savanți.

Marte e cea mai interesantă din toate planetele sistemului nostru solar — pentru noi — fiindcă e așezată foarte bine pentru observații și să aseamănă mult cu planeta noastră.

Cu ajutorul telescopului modern se ved pe această planetă zăpezii la polul nord și sud — cari primă-vara se tolesc și inundă continentele — nori, mări canaluri etc.

Culoarea roșiatică cu care lucește această planetă se crede de unii astronomi că e datorită unei vegetații de o asemenea culoare.

Mările din Marte sunt prea puțin adânci și nu sunt întinse, ele sunt legate unele de altele prin ajutorul a sute de canale, cari brazdează continentele în lung și în lat, păstrând însă, în cele mai multe cazuri, forme geometrice foarte regulate.

Nu numai atât, dar la timpuri anumite, canalele din Marte se ved duble, acest fenomen curios a fost descoperit pentru prima oară de astronomul italian Schiaparelli.

Ipoteza că locuitorii din Marte ar fi făcut aceste canale nu e de loc absurdă, și iată pentru ce: mai întâi canalele au forme geometrice, pe cari întâmplarea nu le poate produce, al doilea gravitațiunea pe Marte e foarte mică, 100 kilograme la noi la ei cântăresc 37 numai, deci ori-ce material după Marte e mai ușor de cât cel de aci; al treilea, și punctul cel mai important este că planeta aceasta este mai bătrână — ertați expresia — de cât sora sa Pământul, deci a avut mai mult necesar omenirea de acolo pentru a se desvolta, și poate a descoperit mijloace cari ușurează cu totul, lucrări cari nouă, pământenilor, ne par imposibile.

În anii trecuți se observase pe Marte niște lumini ciudate; unii emisera idea că sunt semnale date nouă de Martieni pentru a ne pune în comunicație interplanetară cu densii.

Ipoteza aceasta însă a făcut mai mare șgomot de cât merita.

Că există locuitorii pe Marte, de asta nu poate însă nici un creier sănătos să se îndoiască și care nu face din pământ și omenirea de aci centrul universului. Un fapt însă care a produs multă încercătură în observațiunile astronomice făcute asupra acestei planete, este următorul: un astronom a descoperit anul trecut canale cari străbat mările martiene (!) Atunci presupusele mări ce sunt? Știința nu și-a spus însă ultimul ei cuvânt, peste câte-va secole se va ști mai mult și tot așa mereu, nici odată însă omul nu va putea pricepe totul.

Dar în scurta noastră rezumare a cunoștințelor ce avem asupra acestei planete, să nu uităm să vorbim și de lunile lui Marte. Marte are doi sateliți: unul de 10 kilometri și altul de 12. Gravitațiunea pe aceste luni e miraculos de ușoară. O campanie pe 100 oameni ar cântări pe una din acele luni numai... 12 kilograme. Un om care ar alerga bine, ar putea face înconjurul planetei în 5 ore, având mereu soarele de-asupra capului; un biciclist ar întrebuița poate un ceas, un tren nici ca jumătate de ceas.

O adevărată lume în miniatură. Dacă copiii de acolo se joacă de-a capra, avântul ce și fac sărind, i-ar face să treacă peste vîrfurile celor mai înalți arbori, peste cele mai mari edificii.

După Marte se vede în spre seară sau în spre dimineață un poetic lucefăr albastru-verzui, care trimete raze senine spre planeta Marte; locuitorii de acolo de sigur l'au divinizat odată și acum vor fi crezând că există pe acel lucefăr o omenire cultă și care înțelege cosmosul în toată întregimea lui.

Splendida stea ce încântă serile lor de primă-vară, lucefărul pe care poate amantii din Marte îl ia de confident al dragostei lor este... pământul nostru. De pe Jupiter, pământul e aproape văzută, e cufundat în razele soarelui; de pe Neptun nici se bănuiește existența lui, și pot fi locuitorii ai planetelor ce

plutesc împrejurul îndepărtaților soți, cari nu numai că nu bănuiesc pământul, ba poate nici soarele, nici calea Laptelui care nu e de cât o simplă nebuloasă din infinit.

Avis celor cari dau prea multă importanță umilei lor persoane.

VICTOR ANESTIN.

MANUȘA

În fața parcului său, pentru a asista la o luptă de animale sălbatice, era așezat regele Francisc; împrejurul lui stău demnitarii Statului și mai sus, într'o tribună, un strălucitor buchet de doamne.

La un semn al mânei sale se deschide o cușcă mare și cu un pas prudent intră un leu. Mut, privește împrejurul său cu căscături mari; își scutură coma, apoi se întinde și se culcă cu capul pe labe.

Regele face un nou semn. Îndată se deschide o a doua cușcă din care se repede, printr'un salt mlădios, un tigru. La vederea leului, scoate limba, se învârteste furios încoace și încolo împrejurul leului, care mormăește cu un aer sălbatic; apoi grohăind, el se întinde jos pe coaste.

Regele mai face un alt semn: o cușcă se deschide dând drumul la doi leoparzi cari se reped cu o poftă bestială de luptă, asupra tigrului. Acesta îi primește cu o groasă lovitură de labă; însă leul mugind, se scoală.... toți se liniștesc. Apoi grupate în cerc se întind teribilele animale, setoase de carnăgiu.

În acest moment cade de la marginea tribunei mânușa unei mâni foarte frumoasă, între tigrul și leul, tocmai la mijloc.

Către cavalerul de Loges, cu un aer aproape batjocoritor, se întoarce D-șoara Cunégonde: «Cavaliere, dacă amorul D-tale, este atât de arzător cum îmi jură în fie-care ceas, atunci adu-mi mânușa».

Cavalerul, fără a esista, se coboară în îngrozitoarea arenă cu un pas sigur, și din mijlocul monștrilor el ridică liniștit mânușa.

La acest spectacol, cavalerii și doamnele, se uimesc și se înfricoșează; când iată că, tot calm și liniștit, el aduce mânușa. Din toate părțile încep să curgă aplauzele, și cu o gingașă privire de amor, care promitea o fericire apropiată, îl primi D-șoara Cunégonde. El însă îi aruncă cu dispreț mânușa în față: «Nu cer nici o mulțumire doamnă». Și o lasă pentru tot-de-auna.

Trad. după Schiller de P. STEFANESCU.

Iție și Șloim es de la ospiciul d-rului Șuțu, unde au vizitat o rudă atinsă de «alienație mintală cu exaltație» cum a seris comisarul care a dresat procesul-verbal cu care ruda a fost internată.

— Tu, Iție! Știi ce-va?

— Ci?

— Chind ari să nebunească doftor Suță, pi iel cini ari să 'l cavute?

— ?!

— Prost mai ești Iție! Are să se cavute singhir, moi!

XANROF

TUTUNUL

(ISTORIE D'A UIMI PE FUMATORI).

E mult d'atunci, ci-că ar fi fost un student tare sărac, ca știința unui ministru, și nenorocit ca stâncele care se plectisesc zeci de ani stând pe loc.

Studentul acela era așa de slab, în cât i se vedea prin pânțele cărpiturile din fundul pantalonilor și gândurile din cap.

Bietul student toate le suferise fără să se plângă: lipsurile, miseria și părăsirea amantei sale, o fetișcană frumoasă; dar într'o zi se gândi la sinucidere: nu mai avea tutun.

După ce udase cu lacrimile sale luleaua, se gândi s'o spargă și ca să facă asta, voea să se arunce cu densa de la catul al noulea, când cine-va bătu bișor la ușă.

Lăsând de-o-cam-dată planurile lui desperate, bietul student cu o speranță neînțeleasă în inimă, deschise ușa și rămase uimit în fața fostei sale amante, care, în urma unor chefuri sdravene, prinsese o offică de care n'o mai putea scăpa nici dracul, și acum se gândise să vie să moară la dânsul.

Bietul student îi mulțumi de această atenție delicată și după ce i pregăti un pat, mai mult saū mai puțin moale, dintr'o plapomă veche, și i puse drept căpătăiu un manuscris de tragedie respins de toate teatrele din Paris și chiar de cele din provincie, s'așeză la căpătăiul ei; cum n'avea nimic de făcut, îi po-vesti multe, însă chiar în acea noapte, biată fată își dete sfârșitul.

Atunci veni o mulțime de oameni la student, puseră pe biata ofticoasă într'un coșciug și până ce să'l închidă, tinerul veghiă.

Și cum se uita lung la capul moartei, iată că o rază de soare șagălnică veni s'o lumineze și să se aștearnă ca o flacăre în părul ei bogat roșu.

Atunci isbit d'o idee fulgerătoare, studentul se duse să împrumute foarfecele de la portăreasa, care se sui cu el în odae să vadă ce are să facă.

Incepu să tae părul cel des al fetișcanei. Portăreasa îi zise atunci:

— Domnule, dacă vrei să faci un tablou din părul ăsta, am un văr care se ține de ast-fel de lucruri.

— Nu, mulțumesc, zise studentul punând perul pe sobă, de unde și luă luleaua.

— Dar n'ai să 'l poți păstra așa, stării portăreasa.

— N'am de gând să'l păstrez, reluă el, luând o șuviță și făcând-o ghem.

— Atunci ce vrei să faci cu el?

— Ce vroiu să fac?

— Da...

— Ei, iată, am să 'l fumez!

Apoi își umplu luleaua.

POPESCU-TITAN.

MEDALIOANE

D-na CONSTANȚA HODOȘ

„Am învețat să iubesc artele frumoase de la mama mea, și am studiat viața din propriile mele suferinți” — așa fel se exprimă talentată navelistă într'o scrisoare adresată unui ziarist, care i cerea note biografice.

Și, în duioșia acestor două rinduri, se ascunde monografia unei întregi vieți.

Ca mai toate femeile române de peste munți, a găsit educația sănătoasă, instrucția pornită a prinde nota frumosului din vâlmășagul cotropitor al ocupațiilor zilnice, la căminul părintesc. Acolo, în nopțile lungi de iarnă, sub privegherea unei mame blânde și mult îngrijitoare, a văzut în cărți sufletul omenesc, pe care apoi cu măiestrie și talent, l'a așezat în fraze rupte din inimă-i.

„Spre fericire”, titlul volumului său în care a adunat bucățile publicate în felurite reviste, e fidelă exprimare a idealului său: suflet care „am studiat viața din propriile mele suferinți” și care e setos a sbura „Spre fericire”.

Și în sborul său „Spre fericire”, a ajuns în fața nemuritorilor de la Academia de pe Calea Victoriei. Aceștia cu o paritate de voturi, au ars aripelă melancolicului visător, care sbura „Spre fericire”, readucându-l la realitatea lucrului și făcându-l să priceapă, o dată mai bine — ceea ce uitase într'un moment de expansiune în drumul său „Spre fericire” — că mai lesne se premiază un manual tratând „Arta de a încovoia spatele” de cât o bună operă a unei femei de talent.

Fără cei 5000 de lei ai Academiei cu încă o iluzie perdută, dar cu o revădă mai mare de muncă, d-na Constanța Hodoș lucrează azi la un roman cu subiect din viața noastră socială.

Δ.

In numărul viitor vom publica un interesant și de actualitate articol al eminenței noastre colaboratoare d-na D-r Ermina Kaminsky, asupra chestiunii la ordinea zilei: suprimarea modei de a se purta corsetul în școlile publice de fete.

Se știe că d-na d-r Kaminsky, fiind numită în comisiunea pentru reforma programelor școlare, a emis ideea suprimării purtatului corsetului, idee care a și fost admisă de toată presa capitală.

Articolul ce vom publica: „Desavantajile corsetului”, scris de eminența noastră colaboratoare, merită toată atențiunea cititorilor noștri.

IRONIE!...

Când l'ai forțat în seara-acea
Să joace rolul învețat,
Lăsând copilul lui pe moarte
Și a dus artistul și-a jucat

O dramă tristă fără margini;
Plângea și cel nesimțitor. —
A strâns mormane de buchete
Și s'a întors tremurător.

Nu 'l înșelase presimțirea:
Dormea copilul lui de veci,
Cu fața palidă și slabă,
In umbra zidurilor reci.

Și l'a cernit cu flori de teatru. —
Când îl duceau spre îngropat
Scrisa pe-o funtă, ironie,
„Artistului neimitat”.

I. FOLLENDER.

CHATEAUBRIAND

CONȘTIINȚA

Fie-care om are în suflet un tribunal care judecă faptele făcute de el însuși. Dacă vițlul nu e de cât o consecință psihică a organizației noastre, de unde vine această frică care mișcă zilele unei prosperități culpabile? Pentru ce remușcarea e așa de groasă în cât cine-va mai bine preferă a se supune sărăciei și rigoarei virtuții, de cât a dobândi bunuri ilegiteime? Pentru ce se află o voce 'n sânge, o vorbă 'n piatră? Tigru își sfășie prada și doarme; omul devine omucid și veghează. El caută locurile singuratică, și cu toate acestea singurătatea îl înspăimântă; se târaște împrejurul mormintelor și cu toate acestea 'i-e frică de morminte. Privirea lui e mișcătoare și îngrijată; nu îndrăznește să privească zidul sălei unui oaspăt, de frică ca să nu vadă în el povestiri funeste. Simțurile lui par'că devin mai delice ca să-l turmente: vede, în mijlocul nopței, lucruri amenințătoare; e înconjurat mereu de miroas de carne, crede că în mâncările, pe cari el însuși le-a gătit, se simte otravă; urechea lui de o stranie subtilitate, aude sgomot acolo unde o lume întreagă nu-l aude; și sub vestmintele amicalui lui, când îl îmbrățișează, par'că vede un pumnal ascuns.

Trad. de S. din OLTEANIA.

PLĂCINTĂ ȚIGĂNEASCĂ

— ANECDOTA —

Un român avea de vecin pe un țigan. Ce-a dres, ce-a făcut țiganu, că a prins pe român de cumătru.

Odată se duce românul la țigan cu ceva de dres. Țigancă, cum îl văzu, îl pofti în bordei și zise către țigan:

— Auleș, Dediule, noi am face o plăcintă în cinstea lui cumătru, dacă om avea brânză, făină, unt și ouă; că tăva om lua de cumătru; iar lemne om rupe din gard tot de la cumătru, că doar am mai rupt și altă dată.

S. VECHIU, Invetător.

SCRIITORII MARI STREINI

MICHAÏ JURJEWITCI LERMONTOFF

Se crede că minunatul poet rus ar fi descinzând dintr'o familie scoțiană, și că unul din strămoșii săi ar fi chiar bardul Thomas Learmouth, pe care Walter Scott îl cântă în «Thomas the Rimer».

Născut în 2 Oct. 1814 în Moscova, el a fost pregătit pentru poezie atât în societatea mamei tatălui său, o femeie cu cultură alcasă, cât și de bona sa, Cristina Römer, care i-a format un caracter plin de melancolie și fantezie, prin istorisirii romantice.

La 16 ani Lermontoff a scris prima poezie, în limba germană, pe care o știa perfect de bine de la guvernanta sa.

Dacă Cristina Römer l'a făcut să capete farmecul limbei și literaturii germane, în schimb și guvernorul său, Capet, fost ofițer în garda lui Napoleon, i-a insuflat dorul limbei și literaturii franceze. Una din poeziile sale «*Si je te vois sourire*», scrisă în franțuzește, e de toată frumusețea.

Intrat în Universitatea din Moscova, el a început a scrie cu patimă. După o serie de poezii pe motive d'ale lui Puschin, el scrisese drama «Spaniolii», apoi «*Om și pasiune*».

În 1830, intră în școala de juncări din Petersburg, iar în 1832 a fost numit sub-locotenent în Kornet. În acest timp el scrie: în 1836 «*Cântecul lui Ivan Vasilievici*», în 1837 «*La moartea lui Puschins*».

În 1840 se află în Caucazia, iar la 1841 se reîntoarce în Petersburg unde scrie unul din romanele sale de căpetenie: «*Un eroi al timpului nostru*». Ura ce îi purta un maior anume Contele Beneckendorff, face ca să fie iarăși permutat în Caucazia. Acolo, la Pjati-gorsk, poetul și-a căpătat inamicia unui maior, Martinov. După un bal, în urma unei discuțiuni, ei se provoacă la duel. Venind pe teren, Lermontoff a slobozit pistolul în aer, Martinov în carne... și poetul a căzut mort în ziua de 15 Iulie 1841, d'abea în etate de 27 de ani.

Iată poezia «*Si je te vois sourire*», tradusă în românește:

*Când 'mi-ești rîzînd 'nainte
Mi-e inima 'n fior,
Și-ași vrea să știu, iubito,
Ce stînt e al meu dor.*

*În sufletu'mi se 'ncură
Aducerile-amînte,
Și rîd cu ochii 'n lacrimi
Și cad în rugăminte.*

*Atunci vîd tinerețea-mi
Cu jale, dor, mereu —
Ca jalnică pustie,
Ca cer fără Dumnezeu.*

*Și strig într'una ceasul
Când tu m'ai osîndit
Să te iubesc atîta,
Să plîng în nesfârșit.*

I. I. D.

ANECDOTA PRIVITOARE LA VERDI

Pe când maestrul Verdi era la Paris «*Revue illustré*» publica o anecdotă privitoare la el.

Când «*Aida*» se dete la Milano în 1827, un anume Beitoni, veni dintr'un sat vecin spre a o auzi. Călătoria sa socotind și masa l'a costat 15 fr. 90 și nu îi plăcu de loc opera în chestiune, dar cum auzia în jurul lui lăudându-se mult această operă el se duse a doua zi din noți. La a 2-a reprezentație cheltui 20 fr. și fu mai nemulțumit de cât întîia dată. Plin de furie el scrisese lui Verdi, zicîndu-i că noua sa operă este prîstă și îi cerea suma de lei 35 și 90 bani pe care îi cheltuisese spre a asculta așa o stupidă lucrare. Verdi, în loc să se supere, trimise D-lui Beitoni 31 fr. și 50 bani adăugînd un bilețel cu următorul cuprins: «Nu este suma pe care D-l' o cere, dar pentru rest n'are de cât să vină într'o zi să dejuneze la mine».

Comunicat de GERARD G.

PE MALUL APEI

— PASTEL —

Era noapte; cerul senin; stelele străluceau ca o mare nesfârșită de diamante, reflectându-se în undele fugătoare ale apei care murmurau un cântec prelung și jalnic. — Lunca, albită de razele lunii, ațipise. Sălciile și șopteau mișcate de adierea unui vînt. — Și apa curgea neîncetat, urmînd aceiași neschimbată cale, nepăsătoare de tot ce-o înconjură — Câte-va pasări de noapte, sburau despicînd cu aripile lor aerul răcoros al nopții.

Stam pe mal. Din mijlocul apei mi s'a părut răsărînd ce-va. — Am tresărit. Din ce în ce mai aprîpe, din ce în ce mai mare, în albul marmorei, pîrul dat cu neîngrijire pe spate, ochi strălucitori și umezi, zimbitoare, își întinse brațele în sus, privirea spre nemărginitul șir de stele. — Fără 'ndoială era *Ea!* Mi-am șters liniștit ochii... nu mai era nimic...

Apucaî pe o cărărușă prin mijlocul luncii. Mergînd, cerul se înorase din ce în ce mai tare, devenise aproape tot negru. Un întuneric îngrozitor urmă

câte-va minute, apoi fulgere nesfîrșite străbătură întunecosul cer; lunca huia de detunături și vîntul suera bolborosind prin frunze.— O ploae repede și deasă... Incet, încet, totul se liniști, și printe nori luna galbenă de gîonă își arăta un colț.

DEMETRESCU—DELADEM

CHIMIE DE PETRECERE

— Suprafața apei arzînd —

Muem o bucată de zahăr în acid fosforic și o aruncăm într'un pahar cu apă. Vedem atunci în întunec că apa începe a lumina. Dacă suflăm încet, se formeză valuri fosforice care luminéză curgînd.

CONSTANTIN.

AMICA CEA BUNĂ.

CATULLE MENDES.

Toc ! Toc !

— Cine este !

— Deschide.

— La ora asta ? Nu te gîndești domnule. Mă culc, tocmai îmi arunc corsetul de pluș și deja mi-am scos unul din ciorapii mei de mătase neagră.

— Lasă-mă să intru.

— Impertinentule ! Lasă-mă în pace.

— Te iubeac.

— Aș voi ca nimenea să nu mă iubească.

— Sunt gata să mor pentru tine.

— Poți să trăiești și să mori, ce mă importă ?

— Sunt tînăr.

— Și naiv. Pleacă odată.

— Sunt frumos.

— Si sclivisit Aide, lasă-mă.

— Sunt bogat.

— Și bestie. Du-te saū chem.

— Sunt amantul amiceii tale Clementina.

— Eh ! de ce nu mi-ai spus dinainte ! zise tînăra femeie deschizînd ușa.

Traducere DE IA OLT.

De oare-ce «*Foaia Populară*» se trimite cu multă regularitate și d-lor abonați și d-lor corespondenți de ziare, și de ore ce mai mulți din dd. corespondenți nu sunt la zi cu plata costului foilor trimise, am decis a suprima trimiterea Foaia în orășelele mai mici, la acești domni.

Rugăm dar pe toți cititorii noștri cu numărul, cari doresc să aibe și pe viitor «*Foaia Populară*» să se aboneze direct prin administrație, avînd în vedere micul preț al ziarului și premiile ce acordăm.

Numere de probă se trimit gratis la cerere ori-cui.

BIBLIOGRAFIE

Cunoscutul compozitor muzical, d. Leopold Stern a publicat de curînd o *Barcarolă* de toată frumusețea.

Se știe că d-sa este fericitul autor al muziceii *Prea tîrziu*. cuvinte de d. Ilie Ighel Deleanu, musică ce a făcut ocolul României ajungînd la a 10-a edițiune.

Felicitaăm pe d. Stern de rodnicia sa activitate.

J. H. ROSNY

O DRAGOSTE ACUM 20,000 DE ANI

I.

Noaptea sălbatecă.

Era acum douăzeci de mii de ani.

Atunci polul nord se învârtia către o stea a *Lebedei*.

Pe câmpiile Europei Mamuthul dispărea, pe vreme ce se sfârșea emigrația marilor fiare sălbatice către țările Luminei, fuga Renului către Nord, pe când Orochul, Ursul și Cerbul elaf

păștea iarba pădurilor și câmpiilor. Ursul colos murise din timpuri imense în fundul Cavernelor.

Atunci Oamenii Europei, marii Dolichocephali, se întindeau de la Baltica la Mediterana, de la Occident la Orient. Locuitorii ai peșterilor, mai intimi de cât strămoșii lor, dar încă nomazi, industria le era deja înaltă și arta lor înjghebată. Era lupta creierului în protiva visului, în protiva brutalității poftelor. Mai târziu, când va veni invasiunea Asiatică, arta va descrește, și nu se va mai găsi un *typ* de industrie atât de fermecător, de cât după lungi perioade.

Or, era în Orientul meridional, în sezonul reînnoirii, către două treimi din noapte. În lumina cenușie a unei văi mari, răsunau vocile dobitoacelor carnivore. Un fluviu, în intervalele de tăcere, cânta viața fluidelor, armonia undelor; teii și plopii răspundeau în șoapte. Steaua Venus apărea către soare răsare. Constelațiunile nemuritoare apăreau între nuorii vagabonzi; Altair, Wega, Carele, conturnau încet Polara Lebedei.

Pe când viața palpita în Intunec, fioroasă sau temătoare, în prada luptei pentru dragoste sau pentru hrană, o gândire străbătu spațiul. Pe malul fluviului, pe marginea unei stînci singuratică, o siluetă eși din peșterea oamenilor. Ea rămase nemișcată, tăcută, atentă, cu ochii câte odată ridicată spre steaua răsăritului. Vre-un vis vag, vre-o schiță de estetica australă preocupa pe veghetor. O sănătate fericită palpita în vinele lui, adierea vîntului de noapte îi fermeca fața, se bucura fără teamă de murmurul și de calmul naturii vergine, în plina conștiință a forței lui.

În vremea aceasta sub steaua Venus transpăru o lumină fină: colțul lunii se arată, liniile de lumină alergică peste fluviu și peste arbori, întrerupte de umbre lungi. Omul atunci își contură forma înaltă de

vînător, cu umerii acoperiți cu mantaua din pielea de Urus. Fața lui palidă, vopsită cu linii de minium, era largă sub craniul lui lung și răsboinic. Lancea cu ascuțișul de corn îi atârna pe șold, în mîna dreaptă ținea enorma bită de lemn de stejar.

Sub ploaia de raze, peisagiul intră într-o existență mai puțin spăimîntătoare. În plopi, freamăt de frunze albe; colțuri de raiu întredeschise în câmpie; o palpitare văzută a lucrurilor, o timidă protestare în protiva cruzimei umbrei. Vocile chiar se potoliră, lupta mai puțin aprinsă în pădurea vecină, fiarele sălbatice sătule de amor și de sînge.

Omul, sătul de nemișcare, merse de-a lungul fluviului, cu pasul elastic al unui următor de pradă. La cinci sute de pași se opri la pîndă, cu lancea gata, la înălțimea frunței. Apăru în marginea unui tufiș de ederă, o siluetă svetlă, un cerb elaph mare, cu șase coarne.

Vînătorul esită, de și tribul trebuia să aibă carne din belșug, căci temându-se să 'l urmărească, privi dobitocul depărtându-se, cu picioarele 'i ușoare, cu capul dat pe spate, întregul și frumosul organism de fugă avîntat în luminile roșiatice:

— Llô! Llô! făcu el, nu fără simpatie.

Instinctul lui îi prezicea apropierea unui inamic sălbatice, vre-un felin puternic, la vînătoare. Intr'adevăr, peste o jumătate de minut, un leopard se ivi în dosul stîncei Troglodyților, fugind ca fulgerul, în sărituri imense. Omul atunci pregăti lancea și bita, atent, cu nările umflate, nervii ațîțați. Leopardul trecu ca o spumă pe fluviu, pierdut imediat în orizont. Urechia delicată a vînătorului urmări câte-va minute încă fuga lui pe pămîntul moale.

— Llô! Llô! reflectă el, mișcat puțin, într-o poză de desfidere măreață.

Minute se scurseră, colțurile lunii deja mai văzute: dobitoace mici furnicaă prin tufișurile de pe țerm; batracienii mari cîntau pe plantele fluviului. Omul sorbi simpla voluptate de a trăi în fața fluxului apelor mari, ploilor de umbră și lumină, și se depărtă din nou, ascultând, cu ochiul obișnuit cu umbră, pătrunzător în întunecimile nopții.

— Ho! murmură el cu o voce întrebătoare și ascunzîndu-se în umbra unui tufiș.

Un sgomot de galop, vag la început, se apropia, se precisa. Cerbul elaph reapărî tot atît de repede dar mai puțin precis în fuga lui dreaptă, nădușit, cu respirația scurtă și sonoră. La cinci-zece de pași, leopardul, neobosit, plin de grații, dejă învingător.

Omul se miră, supărat de repede victorie a carnivorului, cu o dorință tot mai mare de a interveni, cînd surveni o peripeție de temut. Era, colo, în plină lumină lunii, o siluetă masivă, în care, dupe răgetul profund, după săriturile de cîte douăzeci de pași, după coama grea, omul recunoscu dobitocul aproape suveran: Leul. Sărmanul cerb elaph, nebun de spaimă, făcu o întorsătură bruscă și greșită, se

întoarse și de o dată se găsi sub ghiarele sfișietoare ale leopardului.

O luptă scurtă, sălbatecă, răgetul cerbului, în agonie și leopardul rămase nemișcat, înspăimîntat: leul se apropia cu pași liniștiți. La trei-zece de pași, se oprî, cu un murmur, fără să se plece încă. Leopardul quaternar, înalt, esită, furios, de lupta lui zădărnicită, gîndindu-se să rișce lupta cea nouă. Dar vocea dominatorului, mai puternică, cutremură cîmpia, sunînd atacul, și leopardul cedă, plecă încet, cu un miolăit de furie și de umilință, cu capul plecat în spre tiran. Deja cel-l'alt sfișia cerbul, devora în bucați mari prada furată, fără grije de învinsul care-și continua retragerea explorînd penumbrele cu ochii lui de smarald aurit. Omul, făcut prudent de vecinătatea leului, se adăpostea cu băgare de seamă în tufiș, fără frică totuși, gata la ori-ce întimplare.

După cîte-va minute de devorațiune furioasă, fiara se întrerupse: turburarea, îndoiala, apăru în toată atitudinea lui, în tremurul coamei lui, în atenția lui. De o dată, ca învins, apucă cerbul repede, îl aruncă pe umeri și se puse pe fugă. Făcuse vre-o patru sute de pași, cînd se ivi, aproape în acelaș loc unde el însuși apăruse, un dobitoc monstruos. Intermediar ca statură și ca formă între tigru și leu, dar mai colosal, suveran al pădurilor și câmpiilor, simbolisînd Forța, acolo, în picioare, în lumina vapoasă.

După o pauză, animalul o luă la fugă. Fugi ca ciclonul, străbătînd spațiurile fără greutate, urmărind leul în fuga lui către Est, pe cînd leopardul oprit, privea scena, Cele două siluete descreșură, se evaporară; omul gîndi din nou să-și părăsească retragerea, căci leopardul îl îngrija puțin, cînd scena se complică: Leul revenea în linie oblică, întors de vre-un obstacol, lac sau spărtură.

Omul rânji, bătându-și joc de dobitocul care nu-și calculase mai bine fuga, se pitulă căci colosalii antagoniști soseau drept spre dînsul. Atît numai, că întarziat de ocol și de greutatea elaphului, fugaciul perdeea teren. Ce să facă? Vînătorul privi împrejurimile: ca să ajungă v re-un plop trebuia să sară la două-sute de pași și, de alt-fel, Leul Spelaeus se urca în arbori. Cât despre stîncea Troglodyților, era de zece ori distanța asta: preferă să înfrunte întîmplarea.

Esitarea îi fu scurtă. În două minute, fiarele erau lângă ascunzișul lui. Acolo, vîzînd fuga inutilă, leul își lăsă prada jos și așteptă. Prin prejuri tăcere, ceasul anunțator, ceasul în care nocturnele aū să adoarmă și diurnele să reînvieze la lumină. O lumină de vis, pe vîrfurile arborilor înecate în noui palizi, în tot împrejurul, vagul, confus, amestecarea naturii făcută de frontiere arborescente, de strîmtori, de bande mătasoase de cer.

De-asupra, candelile stelar, psalmul Vieții vecinice.

Pe o ridicătură de piatră, Leul Spelaeus conturat de razele lunii cu profilul lui de dominator, cu coama căzând pe un covor dungat de panteră, cu fruntea plană și făciile proeminente, altă-dată rege al Europei cheleene, acum în declin, redus la fășii înguste de teritoriū. Mai jos leul, cu respirația greoaie, cu șoldurile ridicate, cu ghiara greoaie pusă pe elaph, esitând de 'naintea colosului ca mai nainte leopardul de 'naintea lui, cu o fosforescență de teamă și de furie amestecată în luminele ochilor. In penumbră, deja armonisat cu drama, Omul.

Un răget se auzi și Leul Spelaeus, scuturându-și coama, începu să coboare. Leul, dându-se înapoi, cu dinții descoperiți, lăsă prada două secunde, apoi, desperat, lovit în orgoliul lui, puse din nou ghiara pe elaph. Era primirea luptei. Cu toată forța lui prodigioasă Leul Spelaeus nu respunse numai de cât. La pândă, examina leul, îi judeca forța și agilitatea. Cel-l'alt cu mândria rasei lui, ședea drept, cu capul sus. Un al douăilea răget al adversarului, o replică teribilă a leului, și se găsiră la distanță de o săritură.

— Llô! Llô! șopti omul?

Leul Spelaeus înainta, ghiara lui monstruoasă se ridică. Ea întâi unghiile adversarului. Două secunde labele stătură în vânt. Pe urmă atacul, un amestec de făci și de coame, de zăgete sêlbatică, pe când sângele începu a curge. Mai întâi leul se plecă sub lovitură formidabilă. Degajat imediat într'un salt oblic, dădu un atac în flanc și lupta deveni nehotărâtă, elanul Leului Spelaeus amorțit.

Atunci, frenezia organismelor, sguduitura muschilor giganti, nehotărâtul forțelor pierdute, încălceala coamelor în lumina lunii, spuma gurilor și fosforescența sêlbaticilor ochi, răgetele, asemenea urletelor furtunei prin ștejară.

În sfârșit, dintr'o lovitură teribilă, leul fu aruncat la șase pași și, ca fulgerul, Leul Spelaeus era pe densusul, începea a-i deschide pântecul. Leul se sbātu cu răcnete îngrozitoare. Reuși să scape iar, cu mațele afară, cu coama roșie. Înțelegând și imposibilitatea retragerii și că cel-l'alt nu-l va erta, se întoarse în fața lui fără slăbiciune, reîncepu lupta cu o furie atât de mare în cât Leul Spelaeus nu putu, vreme de câte-va minute, să-l mai doboare. Sfârșitul însă se apropia, o descreștere repede a forțelor învinsului; trântit iar la pământ, sosi supliciu, înfurierea celui mai tare, intestinale leului rupte, oasele sfărâmate în amestecături puternice.... și răgetele agoniței repercutate sub orizont, mereu mai adânci, mai slabe, stinse peste puțin în suspine, în horcăieli, în tresărături ale vertebrelor... În sfârșit o convulsie a gurei, o horcăială ca plânsul și fiara suverană se stinse.

Mai întâi Leul Spelaeus se aruncă asupra cadavrului, pe carnea încă viețuitoare, în voluptatea răsbunării și teama unei reînțoarceri la viață. În sfârșit, asigurat,

dete la o parte leul cu mândrie, își răgi triumful și desfiderea penumbrelor, cu umerii și toraxul sîngerând din lărgi răni. Ziua apărea, o lumină vie de argint jos la orizont, arcu lunii despoileindu-se, vaporizându-se. Leul Spelaeus după ce 'și lînse rănile, simțind foamea revenind, se repezi la cadavrul elaphului. Obosit, prea departe de culcușul lui, căută o ascunzătoare, unde s'ar fi putut odihni la umbră. Tufișul unde era ascuns vînătorul îi atrase privirea: se puse să-și tirască prada într'acolo.

În vremea aceasta, fermecat de magnificența luptei, omul contempla încă pe învingător, când îl văzu îndreptându-se spre dînsul.

O suflare de spaimă, trecu peste ființa lui, fără să-și piardă instinctul de luptă și de calcul. Se gândi că, după o asemenea luptă, avid de odihnă și de hrană, fără îndoială Leul Spelaeus nu-i va turbura ascunzișul. Totuși, nu avea nici o siguranță, reasculta acum legendele bătrînilor, cari povesteau în serile de veghe, ura marelui felin în protiva oamenilor. Rar, în descreștere continuă, părea că are instinctul rolului primilor oameni în pierderea lui, și își satisfăcea ura lui confusă ori de câte ori întâlnea câte un individ singular.

Amintirile acestea umblând în capul vînătorului, se gândea, în cas de atac, cum ar fi mai preferabil să dea atacul, din ascunzișul unde era, ori din plin câmp? Nu avu să se gândească multă vreme: deja Leul Spelaeus dedea la o parte crăciile. Omul sări, eși din frunziș într'o linie care făcea un unghiū drept cu aceea pe unde intra monstrul. La sgomotul frunzelor, Leul Spelaeus făcu înconjurul frunzișului și, vîzînd silueta omenească eșind, răgi. La amenințarea acêsta, ori-ce esitare stinsă, vînătorul ridică lancea, mușchi moi și docili, ochiră. Arma vibră, își făcu calea drept în gâtul felinului.

— Ehô! Ehô! strigă omul, cu bîta ridicată cu amîndouă miinile.

Apoi stătu nemișcat, solid, frumos gigant uman, eroū al vîrștelor de luptă, cu privirea limpede. Leul Spelaeus înaintă, se dete 'napoi, calculându-și saltul. Omul, cu o obișnuință minunată, lăsă monstrul să treacă, apoi, în momentul când se întorcea pieziș, bîta se coborî ca un ciocan formidabil și vertebrele pîriiră. Un răget stins de o dată, căderea, imobilitatea bruscă a colosului și omul își repetă strigătul de bătae, victorios:

— Ehô! Ehô!

Continua totuși a rămâne în defensivă, temîndu-se de vre-o reprisă, contemplând dobitoacul, cu ochii lui galbeni mari, deschiiși, cu unghiile lungi, pline de sîngele leului și elaphului.... Dar era mort Leul Spelaeus, nu avea să mai facă să tremure întunerecul. Omul își simți în piept, o mai bună stare, un orgoliū foarte dulce, o lărgire de personalitate, de viață, de încredere în sine, care îl ținu visător și nervos în fața florilor luminoase ale zorilor.

Primele famfare roșiatice se ridicară pe orizont în acelaș timp cu adierea vîntului. Animalculele luminei una câte una își deschiseră ochii, păserele își ciripiră fermecarea—întoarse către răsărit. În aburul fin, fluviul părea de tuciu întăiū, despoileit, apoi splendorile cerului se afundară într'însul, o lume de nuanțe și de forme tremurătoare. Vîrfurile plopilor mari și ierburilor câmpului tremurau de aceeași ardoare de viață. Deja astrul se ridica mai de-asupra pădurilor depărtate; razele lui se întinșeră pe vale, întretăiate de umbrele arborilor. Omul întinse brațele, într'o religiozitate confusă, fără cult precis, în fața forței razelor, eternității soarelui, efemerului propriei lui persône. Pe urmă un rîs îi veni, strigătul de triumf:

— Ehô! Ehô! Ehô!

Și pe marginile cavernei, oamenii apărură.

Traducție de ALEXANDRESCU-DORNA.

O DRAMA DIN CUBA

Urmare

Djessi strigă ofițerilor:

— Se va alege praf din Havana, dacă o picătură de sânge va curge! Ofițerii spanioli arătară pumnii, înjuraū, dar nu îndrăzneau a ordona foc. Suntem scăpați! imi zice Wilhelmsohn.

Da, am fost scăpați, mulțumită bărbăției consulului American, care din pieptul său ne-a făcut scutul în contra gloanțelor soldaților. Temîndu-se de a nu rani pe reprezentantul Americii, autoritățile spaniole au fost nevoite să capituleze.

Wilhelmsohn plîngea de emoție, noi toți tremuram ca vergele. Într'un mod instinctiv privirile noastre se îndreptară spre dreapta, colo unde au fost tovarășii noștri de nenorocire. Vai! o esclamare de groază isbueni din piepturile noastre. Lângă fiecare din copac, se svircoleau în agonie, scâlțați în sânge, tovarășii noștri spanioli! La doi sângele curgea din gură șiroaie!... Castelcazza era mut deja, capul i-a căzut pe piept... Soldații îl deslegară, și el căzu în groapă, ca un sac plin cu nisip. Alții se mai chinuiau.... Blestemat să fie rășoiul civil.... Blestem! blestem!... Și aceștia sunt niște creștini, niște oameni, cari se închină lui Christos!...

Martovieci tăcu. Eū asemenea. Desigur că în memoria prietenului meu s'a redeșteptat groaznica imagine din trecutul său povestit, și sub povara acesteia imaginii era firească o reculegere momentană. După o pauză, Martovieci zise:

— Ce să 'ți mai spun ? ! La început nu credeam tocmai c'am scăpat. Mi se părea um că e o simplă amânare, că n'am scăpat de cât pentru moment, că Spaniolii cu sila ne vor lua și ne vor tîri spre copaci; dar Wilhelmsohn îmi strîngea mîna și 'mî zicea în nemțește, că Spaniolii aũ consimțit a ne lăsa pe garanția lui Djessi, până ce se va primi o depeșă de la Chovelier. D-nu Djessi, în adevăr, cheamă pe secretarul său și, luând de la el un carnet, scrise pe o hîrtie o chitanță, pe care o înmînă unuia din ofițeri. Apoi cu mîna tremurîndă el ne arată echipagiul său. El nu ne-a lăsat să facem un pas, fără ca să nu ne urmeze ca și cum s'e teme ca să nu fim iarăși luați pe sus de soldați, cari ne înconjurău și ne înjurău.

D-nu Djessi împinse p'un American pe capră, cel-alt se urcă în echipagiū, eũ și Wilhelmsohn ne-am așezat pe scaunul dinaintea. După ce ne-am așezat, consulul s'a urcat la rîndul său, tot filfăind sublimul său drapel. Fizionomia mîntuitorului nostru era în acest moment plină de mîndrie, dar fără a avea aerul că sfidează autoritatea spaniolă. Privii la el și 'mî zisei: iată adevăratul urmaș al lui Christos... Cu primejdia vieții sale el a scăpat patru oameni de moarte, și mîndru de isbîndă rămîne modest și plin de demnitate!.. Echipagiul nostru porni în trapătul cailor; cînd ne apropiarăm de oraș, mulțimea, martură celor întîmplate, se dete respectuos la o parte, mî mulți bărbați salutară drapelul american.

Wilhelmsohn, um moale de natură, cuprins de simțămîntul grațitudinii, sărută mîna consulului american, iar eũ... cu lacrimi în ochi... căzu în genunchi chiar în trăsura și 'mî lipii buzele uscate de stofa drapelului constelat!... Da, frate, din acest moment eũ unul n'am trecut și nu voi trece nici o dată în viața mea pe lângă drapelul Statelor-Unite ale Americii, fără a nu-mi scoate pălăria și a nu saluta acest mîndru drapel!

Spre seara zilei lugubre, cînd scăpasem de moarte năprasnică, veni și groaznicul cuirasat din New-Orleans. Căpitanul vasului de răboi se presintă în uniformă, urmat de ofițerii săi, lui Djessi. Sosirea vasului a produs asupra Spaniolilor mare impresiune. A doua zi veni din Havana ordin, ca să fim expulsați de pe teritoriul Cubei. Cu toate astea noi am mai stat două zile în casele consulului, care apoi personal ne-a condus pe vapor și ne-a expedit spre New-Orleans.

Cu câte-va cîsurî înainte de plecarea vaporului, eũ, adăogă Martovici după o pauză, mărturisisem, prin intermediul lui Wilhelmsohn, lui d. Djessi păcatul că 'l-am înșelat, luându-mă drept un naturalizat american, și că acum îmi zic franc că sînt supus Rus. Cînd Wilhelmsohn traducea spovedania mea, Djessi se făcu roșu ca racul, apoi rîspunse ceva englezește traducătorului meu. Acesta îmi tălmăci cuvintele consulului American în următorul mod textual: «Spuneți acestui gentleman, care poate să fie om foarte de treabă, dar care

e stupid ca un măgar din Chilia, că sunt lucruri în lume, despre cari se pôte gândi, cari se pot face, dar despre cari nu se mărturisește înaintea unor marturi. Par'că eũ nu știam cine e domnia sa? Dobitoc! Să plece din New-Orleans cât mai iute, iar acum să mē scutească de prezența persoanei sale!»

Martovici surise, povestind acest final comic al tragediei sale. Am rîs și eũ.

— Și cine te-a pus să faci această intempestivă mărturie ? zisei.

— Deh! Apoi m'am gândit și eũ la acēstă; dar atunci, vezi tu, îmi apăsă greũ pe conștiință c'am înșelat p'un om așa de treabă ca Djessi.

— Și ce te-ai făcut apoi, după ce părăsiseși insula Cuba ?

— M'am întors la Washington, unde am făcut alta mai boacăna. M'am dus la ambasada rusească, unde povestii cele întîmplate mie, cerend să mi se dea ceva parale împrumut, ca să ajung la Paris, de unde voi trimite banii îndărăt. Ambasadorul rus p'atunci era un oare-care Grec din Basarabia, Catacazi. Secretarul ambasadei 'mă-zis ca să viũ a doua zi, cînd venii iarăși, acest domn îmi zise că are o «comunicație neplăcută a 'mî face»: d-nu ambasador a ordonat să mi se zică, că precum am putut găsi mijloc pentru volagiul plin de aventuri, trebue acum să 'mî caut mijloace de a mē întoarce în țară. Ambasadorul găsește conduita mea pe insula Cuba foarte bănuitoare și compromițătoare pentru un Rus, căci în afacerea mea eũ am uitat că sunt supus rus, și că nu aveam dreptul a mē preface că sunt American. In ceea ce privește pe consulul Djessi, apoi purtarea sa e blamabilă din punctul de vedere diplomatic; că așa cel puțin e părerea întregului corp diplomatic din Washington.

— Bravo! exclamăi: ăsta e modul muscălesc de a privi lucrurile!

— Curat așa! Aflai apoi că acest Catacazi a spus neadevăr, căci aceasta era numai părerea sa și a ambasadorului francez, iar cei-l-alți ambasadori laudară purtarea lui Djessi. Secretarul afacerilor străine al Statelor-Unite, — acolo nu sunt miniștri, ci secretari, — a rîspuns d-lui Djessi, că guvernul aprobă purtarea sa, și că dacă se va mai ivi în timpul rescoalei la Cuba un alt caz analog, d. Djessi este autorizat a chema prin telegraf din New-Orleans trei cuirasate și nu unul singur.

— Bravo Americani!

— Da, e un popor mîndru și care știe a apăra interesele și viața cetățenilor săi.

— Dar cu Neamțul tēu ce s'a făcut ?

— Nu știu, el a plecat apoi în Europa, — iar eũ, neavend parale, am fost nevoit a mai rămânea la New-York.

— Și eu ce ai trăit acolo ?

— Am întălnit pe Ros¹⁾ și cu ajutorul său m'am făcut vînzător de prăjituri.

In adevăr, peste câte-va zile după această întălnire a mea cu Martovici, făcui cunoș-

1) Un alt refugiat politic, despre care va fi vorba mai departe. — N. A.

tință eu refugiatul politic rus d. Ros, care 'mî povesti că a întălnit pe Martovici la New-York imediat după ce acesta a scăpat din Cuba. Bietul om nu mănecase de două zile, era rupt și prăpădit. L'a dus la niște prieteni, cari țineau p'atunci o dugheană de prăjituri, și Martovici a fost angajat de a vinde prăjituri pe strade. Acest comerțu însă n'a durat de cât vr'o patru-cinci zile, căci Martovici s'a arētat cu desăvîșire incapabil de a lua în mîini prăjituri fără a le sfărîma, iar prăjitura sfărîmată nu se vindea.

(Va urma).

Z. C. ARBORE.

D-nu S din F. e somat prin aceasta ca, în timp de trei zile, să trimită sau suma de 240 lei, sau cele 80 de volume.

Alt-fel vom publica numele și toată afacerea.

In țară. — Săptămăna viitoare M. S. Regele și AA. LL. RR. Principele moștenitor vor lua reședința de vară la Sinaia. — D. Aurel Procopiu, unul

din cei mai distinși tineri magistrați, supleant la Tribunalul Ilfov, a fost înaintat în postul de judecător de ședință. Înaintarea d-lui Procopiu a fost primită cu o vie satisfacțiune de toți oamenii de drept. Felicitările noastre. — Un incendiu puternic a consumat o fabrică de uleuri a d-lui Moru, de pe platoul Filaretului. Pagubele aũ trecut de 200.000 lei. — Juriul salonului de pictura și sculptură de la Atheneu a decernat următoarele medalii expozanților: Medalia cl. I, d-lui Adjukiewics; a doua d-lor Verona și Alexandrescu; a treia d-lor Grigori, Valles și Kang. Medalia clasa a doua de sculptură a fost acordată d-lor Gheorghiu și Pavelescu. — O comisiune medicală fiind numită pentru constatarea stărei sănătății colonelului Cristodorescu, cel cu închiderea ordonanței sale, a opinat că e cas a îi se da un concediu de trei luni.

Din străinătate. — Expoziția de pășuși de la Neuwied a reușit minunat. Numeroși străini aũ oferit prețuri foarte ridicate pentru cele mai frumoase pășuși. Mai ales trăsura de încoronare a reginei Elisabeta și cortegiul cenușăreselor, aũ fost obiectul admirației generale; ni se spune că un englez bogat a oferit deja 75.000 fr. pentru aceste obiecte de artă. — După o depeșă din sorginte americană se crede că Manila, capitala Filipinelor, a capitulat. — Ziarele turcești din Constantinopol, publică un ordin al guvernatorului din Damasc, în care oprește pe imami (preoți) din oraș ca să dea bine-cuvîntare căsătoritorilor, cînd mireasa e mai mică de 10 ani.

Doamna Doctor ERMINA KAMINSKI

După o practică îndelungată în spitalele din Londra, specială în boale de femei, copii și stomac.

Consultații: Lunea și Vinerea 2—4 p. m. Călea Moșilor în Curtea Bisericii Olari.

IONESCU STELIAN

— Inginer hotarnic și Expert al Tribunalului Ilfov — Se însărcinează cu ori-ce lucrări de hotărnicie, expertise, planuri, parcelari, puneri în posesie etc.

31 bis. str. Justiției, 31 bis.

PRIMARIA COMUNEI BUCURESCI
DIRECȚIUNEA ADMINISTRATIVĂ

— Se aduce la cunoștința generală, că, în ziua I-ii luna Iulie 1898, ora 10 a. m. se va ține la ospelul comunal licitația publică orală pentru vânzarea locului comunei de pe Bulevardul Carol I, No. 42 între proprietățile d-lor Hans Hertog, căpitan Pandelescu, Garabet Bedroș și Anica Călinescu, în suprafață de 757,80 m. p. cu construcția aflată pe densul.

Prețul locului ce poate plătit și în patru rate egale anuale.

— Se aduce la cunoștința generală, că, pentru motive legale, licitația, ce era anunțată pentru ziua de 27 Maiu a. c., relativ la darea în întreprindere a lucrărilor de divizarea în compartimente a filtrelor de la Arcuda, se amână și se va ține în ziua du 10 Iunie a. c., oră 10 și 1/2, dimineața în sala licitațiilor din ospelul comunal. — D-nii doritori de a lua aceste lucrări sunt rugați a se prezenta în acea zi și oră cu garanția în regulă consemnată la Casa de Depuneri spre a putea fi admiși la licitație.

PREFECTURA JUDEȚULUI ILFOV

PUBLICAȚIUNE

Se publică spre cunoștința generală, că, în ziua de 15 Iunie 1898, orele 3 p. m., se va ține licitație, în pretoriul Prefecturii Ilfov situat în strada Ilfov No. 5, prin oferte sigilate, care se vor primi până la acele ore, pentru darea în antreprisă a reconstruirii po-lului baragiū pe soseaua vicală Parleta Fundeni Colentina teritoriul comunei Colentina-Fundeni, care este după devis de lei 18,641. banii 61.

p. Prefect AUREL URSESCU.

Ministerul agriculturii industriei și domeniilor

PUBLICAȚIUNE

În ziua de 25 Iunie 1898. se va ține licitație publică orală, în localul Prefecturii de Râmnicu-Sărat pentru arendarea dreptului de pescuit în Balta-Albă după moșia Statului Grădista din Jud. Râmnicu-Sărat, pe timp de la dată confirmării adjudecățiunii și până la 23 Aprilie 1903. Garanția provisorie e de lei 3000.

— Se aduce la cunoștință publicului că băile Statului sunt deschise: *Călimănești* de la 1 Iunie până la 1 Septembrie; *Govora* de la 1 Iunie la 15 Septembrie; iar *Lacul-Sărat* de la 1 Mai la 1 Septembrie.

Stabilimentul de la Călimănești este inze-strat cu băi sistematice de puțină, cu abur, dușe, masaje și inhalatii. Băile sulfuroase vindecă cu deosebire reumatismul, boalele de piele și în special scrofulule de ori ce natură la copii.

— Apa isvorului No. 6 din pavilionul de lângă stabiliment, bogată în clorure și iodure de magne-siū, identice cu apele de la Szobranec, Pa-rad, Elisabethquelle. având o acțiune disolvantă, se întrebunțează cu succes în contra tumoare-lor ficatului și a splinei, contra maladiilor de femeii la combaterea hemoroizilor. Ea oferă ser-viciu bune și la combaterea catarelor cronice a laringelui.

Tot la această stațiune se află și isvorul de la Căciulată, renumit ca unicul în lume, dând cele mai fericite efecte asupra boalelor de rinichi, gravelă, calculelor nephretice, boalelor de beșică, artrite și intoxicațiilor mercuriale.

Marele hotel al Statului posedă cafenea, res-taurant, sală de dans, poștă și telegraf și un splendid parc luminat cu electricitate.

Calea ferată R.-Vâlcea-Călimănești va fi pusă în circulație la 1 Iunie anul corent.

Stabilimentul de la Govora inze-strat cu băi de cadă sistematice și două piscine cu dușe. Apele iodurate și sulfuroase cele mai concen-trate din Europa sunt propriu tratamentul reumatismului, scofulelor de ori ce natură, lim-fatismului și în special boalelor sifilitice cu toate urmările lor.

Apa din puțul nou iodurat este pusă în con-sumație pentru prima oară anul acesta.

Această stațiune posedă pe lângă multe vile particulare și trei hoteluri ale Statului, un salon restaurant construit anul acesta, cafenea, o splendidă grădină cu locuri de distacție ca: bufetul și terasele pentru promenadă, popici și locuri rezervate pentru croquette și lawn-tenys etc.

În aceste stațiuni în tot timpul sezonului câte o musică militară cântă de trei ori pe zi.

Câte un medic angajat de Stat dă consulta-țiuni gratuite zilnic dimineața în stabilimentul băilor.

Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice

PUBLICAȚIUNE

La licitațiunea ținută în ziua de 12 Mai 1898, pentru darea în întreprindere a construcțiunii bisericii din Sulina, prezentându-se nici un concurent, se aduce la cunoștința doritorilor, că în ziua de 12 Iunie a. c., ora 11 a. m., se va ține o nouă licitație, în localul acestui Minister, din str. Diaconeselor și la prefectura jud. Tulcea.

Licitațiunea ținută în ziua de 18 Mai 1898, pentru darea în întreprindere a provizionării școalelor secundare și înstituter de cultură din București, cu lemnele de foc necesare în iarna 1898-99, ne dând rezultate satisfăcătoare, se aduce la cunoștința doritorilor că, se va ține o altă licitație în ziua de 13 Iunie 1898, ora 11 a. m., în localul acestui Minister, din strada Diaconeselor. serviciul Construcțiunilor

MODE, COAFURE, COROANE

D-NA E. BESLEGEANU

NASCUTA BRIOL

BUCUREȘTI. — 65 CALEA VICTORIEI, 65
HOTEL MANU, (VIS-A-VIS DE EPISCOPIE)

Are onore de a informa pe onor. clientelă că s'a reîntors din Paris, unde a vizitat cele mai principale case de mode, și de unde a adus diferite modele de pălării pentru seson.

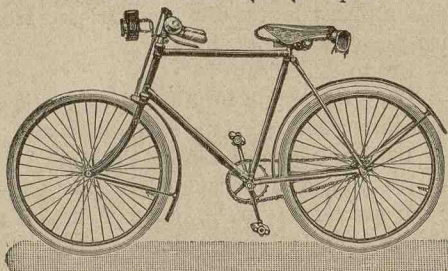
Primește ori-ce reparațiuni de pălării cu prețuri moderate.

Expediază în provincie, după comande telegrafice, pălării, co-roane de flori și flori artificiale cu prețuri moderate.

MODELUL 1898

BICYCLETTE „ADRIA“

Ultima noutate. *cauciuic pneumatic* „Menier“ roș-metalic. Gențile duble. Angrenaj schim-bător. Bile duble. Mers ușor și rapid.

Lei 350

contra banii gata, sau lei 400 în rate, contra unei arvine de lei 150, iar restul câte 50 lei lunar.

Cereți albumul ilustrat gratis, la

LEONIDA PIORKOWSKY

„ADRIA“

București. — 1. Strada Regală, 1. — București
(Vis-à-vis de hotel Continental)

Administrația depositului de Vinuri și Cognac

DEALUL ZORILOR

107 - Calea Victoriei - 107

Are onoare a face cunoscut onor public că acum când vinul — aliment principal în fie-care casă, — se găsește cu greu, din cauza recoltei compromise a anului trecut își per-mite a atrage atențiunea că la *depositul său de vinuri*, din calea Victoriei No. 107, firma „Dealul Zorilor“, se găsesc vinuri vechi curate și naturale din viile d-lui C. Cârlova, care, cu toată lipsa de acest an nu se vind de cât cu 10 lei *decalitru*, ga-rantând vechimea, acurateța și naturalitatea, ast-fel că azi, când *micii depositari* recurg la toate mijloacele ca să poată ține piept concurenței, noi asigurăm mai mult ca ori-când că putem furnisa diferite *vinuri vechi, albe și negre, înfundate*, precum și *cog-nac, rom, țuică, liquer și mastică, cu pre-țuri moderate*.

Comenzile se primesc la deposit prin cărți postale și se expediază prompt la domiciliu.

CABINET DENTISTIC

ȘI

ATELIER DE DINȚI ARTIFICIALI

NICOLAE MARIESCU

Chirurg-dentist de casa I-a. Diplomat al școlii dentistice din Paris

Strada Academiei, 37. Calea Victoriei, 74

CAROL A. FRANCKE

BIUROU TECHNIC

Biuroul: Strada Academiei, No. 47

(vis-à-vis de Minist. de Interne)

Depoul: Calea Griviței, No. 81

Materiale de Construcțiuni:

Ciment; var alb gras și hidraulic; grinzii de fer; plăci izolatoare de asphalt; tablă de fer ondulată, galvanizată, plumbuită și de zinc; țevi de fer, fontă și plumb.

Instalațiuni de:

Încălzire prin calorifere cu abur; lu-mină electrică; fabrici pentru fabricarea berei; fabrici pentru fabricarea cărămizii; tăbăcării

Mașine de ori-ce fel: Mașine de făcut gheață, mori, turbine, cazane.

Ori-ce fel de mașini și unelte pentru lucrarea ferului, lemnului etc.

Motoare, locomobile, pompe, gatere etc.

Mare depou de articole pentru instala-țiuni de gaz, apă și tot-la-canal.

Sală de expozițiune de lămpi.

99 LEI

O mașină de cusut «Singer Adria» de mână și de picior, brațul înalt, ornamente în sedef, pedestal elegant,

GRATIS

se anexează la mașină, *noul aparat brevetat de brodat și țesut plus 20 aparate* suplimentare, precum: de tivit, de încrețit, de sutășat pentru cerculețe etc.

Instrucțiuni de întrebuințare în limba română. Adresați comanda însoțite de costul respectiv, la

LEONIDA PIORKOWSKY „Adria“

București, str. Regală No. 1 (piața Teatrului Național)